

**Komünist Enternasyonal'de
SENDİKALAR SORUNU**

SONUÇ

Sendikaları kazanma ve reformistlerin bölme politikalarına karşı mücadele etme yolunu takip ederek, Komintern'in Dördüncü Kongresi, Amsterdamlılar ihraçlara başvurmadıkları, sendikalar içerisinde ideolojik silahlarla kendi ilkeleri için savaşma fırsatını komünistlere tanıdıkları sürece, komünistlerin tek bir örgütün saflarında disiplinli üyeler olarak savaşacaklarını ve burjuvazi ile olan tüm çarpışmalarda ve çatışmalarda ön saflarda direneceklerini en büyük ciddiyetle ilân eder.

Komünist Enternasyonal'in Dördüncü Kongresi, sendikaların bölünmesini engellemek, sendikal hareketin birliğini yıkıldığı her yerde yeniden oluşturmak ve söz konusu ülkedeki sendikal hareketin Kızıl Sendikalar Enternasyonal'i'ne katılması için çabalamak üzere elinden gelen her şeyi yapmayı her komünist partinin görevi olarak tayin eder.

Çeviri Tarihi: Ocak 1997

Sendikalar Sorunu

26. Düşmanlarımızın bölücü eğilimleri ne kadar açık olursa, sendikal birlik sorunu o kadar gayretli bir şekilde yükseltmeliyiz. Bir tek fabrika, işyeri, işçi toplantısı dahi gözden kaçırılmamalı; Amsterdam taktiklerine karşı protestolar her yerde yapılmalıdır. Sendikaların bölünmesi sorunu, yalnızca bir bölünmenin eli kulağında olduğu zaman değil, hazırlanmakta olduğu sırada da her sendikacının önüne konmalıdır. Komünistlerin sendikal hareketten ihracı sorunu tüm ülkelerin bütün sendikal hareketinin önüne konmalıdır. Komünistler, bir tek sözcük bile sarf etmeksizin boğulmalarına izin vermeyecek kadar güçlüdürler. İşçi sınıfı kimin bölünme, kimin birlik taraftarı olduğunu bilmelidir.

27. Komünistlerin yerel örgütler tarafından seçildikten sonra ihraç edilmeleri, seçmenlerin iradesine müdahaleye karşı bir protesto malzemesinden daha fazla bir şeydir; böyle bir ihraca sağlam ve iyi örgütlenmiş bir direniş ile karşılık verilmelidir. İhraç edilenler dağılmamalıdır. İhraç edilen unsurların dağılmamalarını sağlamak komünist partiler açısından çok önemlidir. İhraç edildikleri sendikalarda bizzat örgütlenmeli ve sendikalara tekrar kabul edilmelerini kendi politik çalışmalarının merkezi noktası haline getirmelidirler.

28. İhraçlara karşı savaşmak gerçekte sendikal hareketin birliği için savaşmaktır. Bu bağlamda birliğin tekrar kurulmasını amaçlayan tüm adımlar iyidir. İhraç edilenler, bir bütün olarak muhalefetten veya mevcut bağımsız devrimci örgütlerden yalıtk ve bağı kopmuş olarak kalmamalıdır. Çıkarılan gruplar, bir an önce, ihraçlara karşı birleşik mücadele yürütme ve sermayeye karşı eylem birliğini sağlama kaygısında olan sendikalardaki muhalefetle ve tüm ülkedeki devrimci örgütlerle bağlantı kurmalıdırlar.

29. Mücadelenin pratik önlemleri, yerel koşullar ve özgünlüklerle uyumlu olarak değerlendirilip değiştirilebilir ve değiştirilmelidir de. Komünist partilerin, bölünmeye karşı düşmanlıklarını açıkça ortaya koymaları ve İkinci ve Viyana Enternasyonallerinin birleşmelerinin ilk adımları ile bağlantılı olarak belirgin biçimde güçlenen ihraç dalgasını durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları çok önemlidir. İhraçlara karşı savaşmada hiçbir evrensel ve kesin yol ve araç yoktur. Tüm komünist partiler, sendikaları kazanma ve sendikaların birliğini yeniden kurma amacına ulaşmakta kendilerine en iyi hizmet edeceğini gördükleri silahlarla savaşma fırsatına sahiptir.

30. Komünistler, devrimci sendikaların uluslararası sendika federasyonlarından ihraç edilmelerine karşı enerjik bir mücadele geliştirmelidirler. Devrimci sendikalar yalnızca devrimci oldukları için sistematik olarak kovulurlarken, Komünist partiler eli boş duramazlar ve durmayacaklardır. KSE tarafından kurulan uluslararası fabrika propaganda komiteleri, komünist partiler tarafından büyük bir gayretle desteklenmelidir, öyle ki, eldeki tüm devrimci güçler, uluslararası ve birleşik sendika federasyonlarının yaratılması için mücadele etmek üzere işe koyulmalıdır.

Tüm mücadele, hangi eğilimden olursa olsun ve politik bileşimine bakılmaksızın bütün sendikaların tek bir sanayi örgütüne dahil edilmesi sloganı altında yürütülmelidir.

Komintern'in İkinci Kongresinde Kabul Edilen

"Sendikal Hareket, Fabrika Komiteleri ve Komünist Enternasyonal Üzerine Tezler"den parçalar

Temmuz 1920

I

1. ... Öncelikle, mesleki dar kafalılıkla sınırlanmış, onları kitlelerden koparan bürokratik aygıt tarafından eli kolu bağlanmış ve oportünist liderleri tarafından yoldan çıkarılmış olan vasıflı ve iyi ücretli işçilerin ihtiyacını karşılayan sendikalar, sadece toplumsal devrim davasına değil, kendi üyelerinin yaşam koşullarının düzeltilmesi davasına da ihanet etmişlerdir. Onlar, işverene karşı sendikal mücadele sahasını terk etmişler ve bunun yerine kapitalistlerle her ne pahasına olursa olsun yapılacak barışçıl bir sözleşme programını koymuşlardır. Bu politika, sadece İngiltere ve Amerika'daki liberal sendikalar ve Almanya ile Avusturya'daki sözde "sosyalist" özgür sendikalar tarafından değil, Fransa'daki sendikalist sendikalar tarafından da takip edilmiştir....

2. Ekonomik mücadelelerini başarılı bir şekilde sürdürmek amacıyla, çalışan kitlelerin büyük çoğunluğu şimdi sendikaların saflarına akın ediyor. Bütün kapitalist ülkelerde sendikaların üye sayısı hızla artıyor; sendikalar artık yalnızca ileri kesimleri değil, onları kendi mücadele silahına dönüştürmeye çalışan geniş proleter kitleyi de örgütleyiyorlar. Sınıf çelişkilerinin daha da keskinleşmesi, sendikaları, kapitalist dünyanın tümüne yayılan ve kapitalist üretim ve değişim sürecini devamlı olarak kesintiye uğratan grevlere önderlik etmeye zorluyor. Fiyatlar yükseldikçe ve takatleri kesildikçe, çalışan kitleler taleplerini yükseltirler ve böylece her düzenli ekonominin en önemli önkoşulu olan bütün kapitalist hesapları temelden bozarlar. Savaş sırasında, çalışan kitleleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda etki altına alan kanallar haline gelen sendikalar, şimdi kapitalizmi tahrip edecek organlar haline geliyorlar.

3. Eski sendika bürokrasisi ve sendikaların eski örgütsel biçimleri, sendikalardaki bu niteliksel değişimi engelliyor. Eski sendika bürokrasisi, sendikaları işçi aristokrasisinin örgütleri olarak muhafaza etmeye çalışıyor; düşük ücretli işçilerin sendikalara girmesini olanaksız hale getiren kanunlara ve düzenlemelere sahip çıkıyor. Eski sendika bürokrasisi, şimdi bile, proletarya ve burjuvazi arasında her geçen gün daha fazla devrimci mücadele niteliğine bürünen işçilerin grev mücadelesinin yerine,

kapitalistlerle anlaşma politikasını, fiyatlardaki önüne geçilemez çlgın artışlarla birlikte tümüyle anlamsız hale gelen uzun dönemli sözleşmeler politikasını geçirme-ye çabılıyor. İşçilere işverenlerle işbirliği yapma, ortak sanayi konseyleri oluşturma politikasını dayatmaya ve kapitalist devletin yardımıyla, grevlerin yürütülmesini yasal açıdan daha da güçleştirmeye uğraşiyor....

4. Geniş çalışan kitleler sendikalara akın ettiği için ve sendika bürokrasisinin tersine, bu kitlelerin yürütmekte olduğu ekonomik mücadele nesnel olarak devrimci bir karaktere sahip olduğu için, bütün ülkelerdeki komünistler, sendikaları, kapitalizmin yıkılması ve komünizm için bilinçli olarak savaşan organlar haline getirmek amacıyla sendikalara girmelidirler. Sendikaların olmadığı yerlerde, onları oluşturmak için inisiyatif ele almalıdırlar.

Sendika bürokrasisinin olağanüstü baskıcı uygulamaları (devrimci sendika şubelerinin oportünist sendika yönetimleri tarafından dağıtılması gibi) ya da onların yalnızca işçi aristokrasisine hizmet etmekten ibaret olan, daha az vasıflı işçilerin sendikalara girmesini olanaksız kılan dar politikaları tarafından buna zorlanmadıkça, sendikalardan gönüllü olarak çekilme ve ayrı sendikalar yaratma doğrultusundaki tüm suni çabalar, komünist hareket için son derece tehlikelidir. Bu, komünizm yolunda olan kitlelerin, en ileri ve sınıf bilinçli işçilerden ayrılması ve burjuvazi ile işbirliği halinde olan oportünist liderlere teslim edilmesi tehlikesini içerir. Çalışan kitlelerin tereddüdü, entelektüel kararsızlığı, oportünist liderlerin aldatıcı argümanlarına kapılabilmeleri, proletaryanın geniş katmanlarının ancak keskinleşen mücadelenin gelişimi içinde bizzat kendi deneyimlerinden, kendi zaferlerinden ve yenilgilerinden öğrenmeleri ölçüsünde, kapitalist ekonomik sistem içinde artık insani yaşam koşullarına ulaşamayacağını öğrenmeleri ölçüsünde, ileri komünist işçilerin, ekonomik mücadelede sadece komünist fikirlerin sözcüsü olarak değil, aynı zamanda mücadelenin ve sendikaların en kararlı önderleri olarak hareket etmeyi öğrenmeleri ölçüsünde alt edilebilir. Sadece bu yolla, oportünist sendika liderlerinden kurtulabilir. Sadece bu yolla komünistler sendikal hareketin başına geçebilirler ve onu komünizm yolunda bir devrimci mücadele örgütü haline getirebilirler....

5. Komünistler, sendikaların amacı ve özüne onların biçimlerinden çok daha fazla önem atfederler. Bu yüzden, eğer bölünmeyi reddetmek, sendikalardaki devrimci çalışmayı terk etme, onları devrimci mücadelenin aygıtları haline getirme ve proletaryanın en çok sömürülen kesimlerini örgütleme girişimlerini terk etme anlamına gelecekse, sendika örgütlerindeki bir bölünmeden çekinmemelidirler. Ama böyle bir bölünmenin zorunlu olduğu ortaya çıksa bile, bu ancak, komünistler, oportünist liderlere ve onların taktiklerine karşı kararlı bir mücadeleyle, geniş çalışan kitlelerin ekonomik mücadelesine en etkin katılımla, geniş çalışan kitleleri, bu bölünmenin onların henüz anlamadıkları uzak devrimci amaçlar uğruna değil, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin gelişimi çerçevesinde onların en acil pratik çıkarları uğruna yapıldığına ikna etmeyi başarırlarsa gerçekleştirilebilir....

6. Oportünist ve devrimci sendika liderleri arasındaki bölünmelerin zaten ortaya çıktığı yerlerde, Amerika'daki gibi oportünist sendikalara ek olarak komünist eğilimleri değilse bile devrimci eğilimleri olan sendikaların da bulunduğu yerlerde, komünistler, bu devrimci sendikaları desteklemek, onlara sendikalist önyargılardan kurtulmaları ve komünist bir bakış açısı kazanmaları için –tek başına bu bile ekonomik mücadelenin muammalarına karşı güvenilir bir pusula olabilir– yardım etmek zorundadırlar. Sendika bürokrasisinin karşı-devrimci eğilimleriyle mücadele

örgütünü şart koşar. Bireysel olarak hareket eden komünistler, hiçbir ciddi gücü temsil edemeyeceklerinden, hiç kimse ile işbirliği yapacak konumda da olamazlar.

19. Komünistler, kendi ilkelerini pratiğe en enerjik ve tutarlı şekilde geçirirlerken ve işçi sınıfının devrimci ilerleyişi açısından çok zararlı bir kavrayış olan, özerklik ve politikayla ekonominin ayrılması anti-komünist teorilerine karşı savaşırken; kapitalizmin yıkılması ve proletarya diktatörlüğü taraftarı olan tüm devrimci unsurlarla birlikte, reformizme ve anarko-sendikalizmin sahte militanlığına karşı pratik mücadele içinde faaliyetlerini koordine etmek için, hangi eğilimde olursa olsun tüm sendikalar içinde her türlü çabayı sarf etmelidirler....

VI. Sendikaların Birliği İçin Mücadele

21. Komünist Enternasyonal'in sendikaların bölünmesine karşı sloganı, reformistlerin her yerde komünistlere karşı yürüttükleri azgın zulme rağmen, tükenmez bir enerji ile hâlâ uygulanmalıdır. Reformistler bölünmeleri provoke etmek için ihraçlara başvuruyorlar. Sistematik olarak en iyi unsurları sendikaların dışına iterek, komünistlerin paniğe kapılacaklarını, sendikaları terk edeceklerini ve böylelikle derinlemesine düşünülmüş olan sendikaları içerden kazanma planından vazgeçeceklerini umuyorlar....

22. Özellikle şimdiki koşullarda sendikal hareketin bölünmesi tüm işçi hareketi için en büyük tehlikedir. Böylesi bir bölünme, burjuvazi işçilerin kazanımlarını kolayca geri alacağı için, işçi sınıfını yıllarca geriye götürür. Komünistler, ellerinin altındaki tüm araçlarla, örgütlerinin tüm gücüyle, sendikaların bölünmesini engellemelidirler; reformistlerin sendika birliğini parçalamakta kullandıkları tüm canice saçmalıkların önüne geçmelidirler.

23. İki sendika federasyonunun var olduğu ülkelerde (İspanya, Fransa, Çekoslovakya, vs.) komünistler iki örgütün birleşmesi için savaşmalıdırlar. Zaten bölünmüş olan sendikaları kaynaştırma amacı göz önünde bulundurulursa, tek tek komünistleri ve devrimci işçileri devrimci sendikalara dahil etmek için reformist sendikalardan koparmak mantıklı değildir. Tek bir reformist sendika bile komünist mayadan mahrum bırakılmamalıdır. Her iki örgüt içinde de enerjik komünist çalışma, birliğin tekrar kurulması için zorunludur....

24. ... Her komünist, sendikaların bölünmesinin sadece işçi sınıfının acil kazanımlarını tehlikeye atmakla kalmadığını, aynı zamanda da toplumsal devrimi tehdit ettiğini göz önünde bulundurmalıdır. Reformistlerin sendikaları bölme girişimleri henüz tomurcukken boğulmalıdır, ancak bu yalnızca, işçi kitleleri arasında gayretli örgütsel ve politik çalışma aracılığıyla gerçekleştirilebilir.

VII. Komünistlerin İhracına Karşı Savaşım

25. Komünistlerin ihracı, önderleri işçi kitlelerden ayırarak devrimci hareketi karışıklığa sürüklemek amacını gütmektedir. Bu nedenle komünistler, artık kendilerini bugüne kadar kullanageldikleri mücadele biçim ve yöntemleriyle sınırlayamazlar. Dünya sendikal hareketi kritik bir noktaya ulaşmış bulunuyor. Reformistler sendikaları bölmek için aç kurtlar gibi bekliyorlar; birlik arzumuz sayısız gerçekle doğrulanmaktadır ve gelecekte komünistler sendikal hareketin birliğine verdikleri önemi pratikte göstermelidirler.

sal hedefi olmayan, yani kapitalist sistemi devirmekte kararlı olmayan sendikalar, proleter bileşimlerine rağmen, burjuva toplum düzeninin en iyi savunucularıdır.

12. Bu tarafsızlık teorisi, her zaman, sendikaların sadece ekonomik sorunlarla ilgilenmesi ve politikaya karışmaması gerektiği argümanı üzerine oturtulmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfını mesleki çıkarların çerçevesi içine hapsedmeyi başarırsa kendi egemenliğinin ciddi olarak tehlikeye girmeyeceğinin çok iyi farkında olduğundan, daima politikayı ekonomiden ayırma amacını güder.

13. Her tür politikanın işçilere karşı yöneltildiği bahanesiyle, işçi hareketini politik yoldan saptırmak amacıyla, ekonomi ile politika arasına aynı sınır çizgisi sendikal hareket içindeki anarşist unsurlar tarafından çizilmektedir. Özünde tamamen burjuva olan bu teori, işçilere sendikal özerklik teorisi olarak sunulmakta ve ardından, yine malûm bağımsızlık ve özerklik bahaneleriyle, sendikaların komünist partilere düşmanlığı olarak ve komünist işçi hareketine bir savaş ilânı olarak hayata geçirilmektedir.

14. ... İster anarşist isterse anarko-sendikalist olsun, özerklik, tüm biçimleriyle, anti-komünist bir teoridir ve bu teoriye karşı en kararlı şekilde direnilmelidir. Zira bu eğer sendikaların komünist partilere, komünizme ve toplumsal devrime karşı şiddetli bir mücadelesine yol açmazsa, en iyi durumda, komünizmden bağımsızlıkla ve sendikayla komünist parti arasında bir antagonizmayla sonuçlanacaktır.

15. Fransız, İtalyan ve İspanyol anarko-sendikalistleri tarafından öne çıkarılan özerklik teorisi, tabiatı itibarıyla anarşizmin komünizme karşı savaş çığığıdır. Komünistler, özerklik bayrağı altında anarşist süprüntüyü el altından sokma ve işçi sınıfının zaferini geciktirmek ve engellemek için işçi hareketini birbiriyle savaşan seksiyonlara bölme girişimlerine karşı, sendikalarda enerjik bir mücadele yürütmelidirler.

V. Sendikalizm ve Komünizm

16. Anarko-sendikalistler, proleter eylemi sonuna kadar yönetebilecek tek gerçek devrimci örgüt olarak kendi anarko-sendikalist partilerini göstererek, sendikaları ve sendikalizmi birbirine karıştırıyorlar. Sendikalizm, sendikacılıkta² muazzam bir ilerleme iken, en büyük kararlılıkla savaşılması gereken birçok yanlış ve kötü yönü de bir bütün halinde kendi içinde barındırır.

17. Komünistler, soyut anarko-sendikalist ilkeler adına, her ne renkten olursa olsun sendikalar içinde “hücreler” örgütlenme haklarından vazgeçemezler ve vazgeçmemelidirler. Hiç kimse onları bu haklarından mahrum bırakamaz. Doğal olarak, sendikalar içinde mücadele eden komünistler, kendi eylemlerini, savaş ve devrimin deneyimlerinden öğrenmiş sendikalistler ile birleştirmelidirler.

18. Komünistler, sendikalar içinde, diğer eğilimlerden devrimci işçilerle bir blok oluşturma inisiyatifini ele almalıdırlar. Komünizme en yakın olanlar, proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini onaylayan ve anarko-sendikalistlerin aksine işçi devleti ilkesini savunan sendikalist-komünistlerdir. Fakat ortak eylem, komünistlerin bir

2 İlk çıkışında sendikacılık, dar, saf bir biçimde endüstriyel, politik olmayan bir bakış açısı anlamına geliyordu.

etmeyi ve proletaryanın kendiliğinden gelişen doğrudan eylemlerini desteklemeyi amaçlayan işyeri komiteleri ve fabrika komiteleri gibi fabrika örgütlerinin –ister sendikaların bir parçası olsun isterse sendikaların dışında olsun– olduğu yerlerde komünistler, bu örgütleri şüphesiz tüm güçleriyle desteklemelidirler. Ama devrimci sendikaları desteklemek, komünistlerin, mayalanma halinde olan ve sınıf mücadelesini savunma doğrultusunda yol alan oportünist sendikaları terk etmeleri anlamına gelmez. Tam tersine, devrimci mücadele yoluna girmiş olan kitlesel sendikalardaki bu gelişmeyi hızlandırmaya çalışarak, komünistler, kapitalizmin yıkılması amacıyla ortak mücadele için, sendikalardaki işçileri hem teorik hem de örgütsel olarak birleştiren bir unsur rolünü oynayabileceklerdir.

7. Kapitalist çürüme çağında, ekonomik mücadele, barışçıl kapitalist gelişme çağında olduğundan çok daha hızlı bir biçimde politik mücadeleye dönüşür. Büyük çaplı herhangi bir ekonomik çatışma, işçileri devrim sorunuyla yüz yüze getirebilir. Bu nedenle, ekonomik mücadelenin her evresinde, komünistlerin görevi, mücadelenin ancak işçi sınıfının kapitalist sınıfı açık bir çarpışmada yenmesi ve diktatörlük yoluyla sosyalist inşa çalışmalarına girişmesi halinde kazanılabileceğini işçilere göstermektir. Komünistler, bunu akıllarında tutarak, sendikaları işçi devriminin öncüsü olan parti liderliğine tâbi kılp, sendikalarla komünist parti arasında olabildiğince tam bir birlik kurmaya çalışmalıdırlar. Bu amaçla komünistler, bütün sendikalarda ve fabrika komitelerinde komünist parti fraksiyonlarını oluşturmalı, onların yardımıyla sendikal hareketin yönetimini ele geçirmeli ve önderlik etmelidirler.

II

1. Proletaryanın, genel olarak çalışan kitlelerin daha yüksek ücret ve daha iyi yaşam koşulları elde etmesi için verdiği ekonomik mücadele, her geçen gün daha fazla çıkmaza girmektedir. Birbiri ardına tüm ülkeleri kuşatan ekonomik kargaşa, en geri işçilere bile, daha yüksek ücret ve daha kısa işgünü için mücadele etmenin yeterli olmadığını, kapitalist sınıfın artık işçilere savaş öncesinde sağladığı yaşam standardını bile sağlayamadığını ve ekonomik yaşamı yeniden canlandırmada başarısız olduğunu göstermektedir. Bu büyüyen uyanıştan, çalışan kitleler arasında, işçi denetimi aracılığıyla –ki bu, üretimin fabrika komiteleri tarafından denetlenmesi vasıtasıyla uygulanmaktadır– ekonomik yaşamı iyileştirme mücadelesini üstlenecek örgütlerin kurulması doğrultusunda çabalar yükselmektedir.... Bu nedenle, fabrika komitelerini yalnızca proletarya diktatörlüğü programını benimsemiş işçilerden oluşturmayı istemek hata olur. Tam tersine, bu ekonomik kargaşa nedeniyle, komünist partinin görevi, *bütün* işçileri örgütlemek ve üretimde işçi denetimi mücadelesini genişletip derinleştirerek onları proletarya diktatörlüğü mücadelesi için silahlandırmaktır.

2. Komünist parti, fabrika komitelerinin mücadelesinde, kitlelerin dikkatini, ekonominin kapitalist temelde planlı restorasyonunun –bunun anlamı kapitalist sınıfın çıkarları uğruna devlet tarafından işçilere daha fazla boyun eğdirilmesi olacaktır– bugün olanaksız olduğu noktasında yoğunlaştırır, bu görevi başaracaktır. Ekonomik yaşamın işçilerin çıkarları doğrultusunda örgütlenmesi, ancak, devlet işçilerin elinde olursa, işçilerin diktatörlüğünün güçlü eli kapitalizmi ortadan kaldırmaya ve sosyalist inşaya başlarsa mümkündür.

3. Fabrika komitelerinin kapitalizme karşı mücadelesinin acil genel hedefi, üretim üzerinde işçi denetimidir.... Farklı fabrikalardaki komiteler, sanayinin tüm kolları ve bütün olarak sanayi üzerinde işçi denetimi sorunuyla yüz yüze gelecektir. Bununla birlikte, hammaddelerin sağlanmasında ve fabrika sahiplerinin mali faaliyetlerinde işçilerin denetimi ele alma yönünde yapacakları herhangi bir girişim, burjuvazi ve kapitalist hükümet tarafından işçi sınıfına karşı en şiddetli önlemlerle karşılaşacağı için, üretimin işçilerce denetlenmesi mücadelesi, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi mücadelesine yol açar....

5. Fabrika komiteleri, sendikaların yerine geçemez. Komiteler, sadece mücadele dönemlerinde, tek tek fabrika ve işyerlerinin sınırlarının dışına çıkabilirler ve mücadelenin bir bütün olarak yürütülmesi için bir aygıt oluşturarak, tüm sanayi temelinde birleşebilirler. Sendikalar, bir işletmedeki tüm işçilere açık daha gevşek örgütler olan fabrika komiteleri gibi geniş çalışan kitleleri kapsamamalarına rağmen, halihazırda merkezileşmiş mücadele organlarıdır. Fabrika komiteleri ile sendikaların işlevleri arasındaki bu ayrım, toplumsal devrimin tarihsel gelişiminin bir sonucudur. Sendikalar, çalışan kitleleri ülke çapında daha kısa işgünü ve daha yüksek ücret talepleri temelinde mücadele için örgütler. Fabrika komiteleri, üretim üzerinde işçi denetimini sağlamak, ekonomik kaosa karşı mücadele etmek için örgütlenir; fabrikadaki bütün işçileri kapsar, ama onların mücadelesi aşamalı bir şekilde ulusal ölçekli bir nitelik kazanabilir. Ancak sendikalar kendi bürokrasilerinin karşı-devrimci eğilimlerinin üstesinden gelebildikleri, yavaş yavaş devrimin organları haline dönüştükleri ölçüde, komünistler fabrika komitelerini sendikaların fabrika kolları haline getirme çabasını desteklemelidirler....

III

... Savaş sırasında burjuvazinin uşaklığını yapan oportünist sendika liderleri, şimdi sendika enternasyonalini yeniden kurmaya ve onu uluslararası sermayenin proletaryaya karşı mücadelesinde bir silah haline getirmeye çalışmaktadırlar. Legien, Jouhaux ve Gompers liderliğinde, uluslararası kapitalist soygun sisteminin örgütü olan Milletler Cemiyeti'ne bağlı bir çalışma bürosu oluşturuyorlar. Onlar bütün ülkelerde, işçileri kapitalist devletin temsilcilerinden oluşan hakem kurullarına boyun eğmeye zorlayan yürürlükteki yasalarla, grev hareketlerini boğmaya çalışıyorlar. Her yerde, vasıflı işçilere ödünler bahsetme konusunda kapitalistlerle bir anlaşmaya varmaya çalışarak, işçi sınıfının büyüyen birliğini bozmayı amaçlıyorlar.

Bütün ülkelerde, proleterlerin ekonomik mücadelesi, giderek daha devrimci bir içerik kazanıyor. Bu nedenle sendikalar, kendi ülkelerinde olduğu kadar diğer ülkelerdeki devrimci mücadeleleri de desteklemek için bütün güçlerini bilinçli bir şekilde kullanmalıdırlar. Bu amaçla, yalnızca kendi ülkelerinde mücadelenin mümkün olan en geniş ölçüde merkezileşmesini sağlamak için uğraşmamalı, çeşitli parçaları mücadeleyi karşılıklı destekle ortak olarak yürüten bir ordu içinde birleşmek suretiyle Komünist Enternasyonal'e katılarak bunu uluslararası ölçekte yapmalıdırlar.

pahasına olursa olsun azınlıkta kalmayı istememektedirler; KSE ve Komünist Enternasyonal'e bağlı devrimci unsurların tehdidiyle karşı karşıya kaldıklarında da, idari aygıtın ve fonların kendi ellerinde kalmasını sağlayacak bir bölünmeyi provoke etmekte kararlıdırlar...

6. Çeşitli ülkelerdeki reformist saldırıya eş zamanlı olarak dünya çapında da bir saldırı başladı. Amsterdam'a bağlı uluslararası sekretaryalar, devrimci ulusal sendikalarla irtibatı sistematik olarak dışladılar ve onları kabul etmeyi reddettiler. Bu nedenle tekstil işçilerinin, büro hizmetlilerinin, deri ve kösele işçilerinin, odun işçilerinin, inşaat işçilerinin, posta ve telgraf hizmetlilerinin uluslararası kongresi, KSE'ye bağlı oldukları için Rus sendikalarını ve diğer devrimci sendikaları kabul etmeyi reddetti.

7. Amsterdamcıların devrimci sendikalara karşı bu kampanyası, uluslararası sermayenin işçi sınıfına karşı saldırı kampanyasının bir yüzüdür. Aynı amaçları gütmektedir: Çalışan kitlelerin kemikleriyle kapitalist sistemi güçlendirmek. Reformizm, kendi sonunu hızlandırmaktadır; iktidar ve üretim araçlarını zaptetme yeteneğinden alıkoymak için, en militan unsurları kovarak ve biçerek, işçi sınıfını zayıflatmaya çalışmaktadır.

III. Anarşistler ve Komünizm

8. Aynı zamanda, Amsterdamcılarinkine az çok benzer şekilde, işçi hareketinin anarşist kanadı tarafından Komünist Enternasyonal'e, komünist partilere ve sendikalarındaki komünist hücrelere yönelik bir "saldırı" başlatıldı. Bazı anarko-sendikalist örgütler, Komünist Enternasyonal'e 1920'deki resmi bağlılıklarına ve Rus proletaryasına ve Ekim Devrimine sempati deklarasyonlarına rağmen, kendilerini açıkça Komünist Enternasyonal'in ve Rus devriminin düşmanı ilân ettiler...

9. Sendikal özerklik adına bazı sendikalist örgütler (Hollanda İşçileri Ulusal Sekretaryası, IWW, İtalyan Sendikalist Birliği, vs.), genel olarak KSE taraftarlarını ve özel olarak da komünistleri ihraç ettiler. Böylece eskiden aşırı-devrimci olan bağımsızlık sloganı, anti-komünist hale gelmiş, yani karşı-devrimci olmuştur ve bu, ulusal ve uluslararası burjuvaziye bütünüyle bağımlılığı artık hiç kimse için sır olmamasına rağmen bağımsızlık bayrağı altında bu aynı politikayı takip eden Amsterdam'ın işine gelmektedir.

10. Anarşistlerin Komünist Enternasyonal, KSE ve Rus devrimine karşı eylemleri, onların kendi saflarında bölünme ve karışıklık doğurmuştur. İşçi sınıfının en iyi unsurları bu ideolojiyi protesto etmiştir. Anarşizm ve anarko-sendikalizm, KSE lehine veya aleyhine, proletarya diktatörlüğü lehine veya aleyhine, Rus devrimi lehine veya aleyhine keskin mücadeleler yürüten çok sayıda gruba ve eğilime bölünmüştür.

IV. Tarafsızlık ve Özerklik

11. Proletarya üzerindeki burjuva etki, kendisini tarafsızlık teorisinde ifade etmektedir: Sendikalar genel sınıfsal çıkarlardan değil, tamamen mesleki, dar ekonomik amaçlardan sapmamalıdır. Tarafsızlık her zaman bütünüyle burjuva bir teori olmuştur ve ona karşı, devrimci Marksizm enerjik olarak mücadele etmiştir. Hiçbir sınıf-

Komintern'in Dördüncü Kongresinde Kabul Edilen

"Sendikalar İçinde Komünist Faaliyet İçin Talimatlar"dan Parçalar

Aralık 1922

I. Sendikal Hareketin Durumu

1. Genel kapitalist saldırı ile karakterize olan son iki yıl boyunca, sendikal hareket tüm ülkelerde kayda değer bir biçimde zayıflamıştır. Sendikalar birkaç istisna dışında (Almanya, Avusturya) üyelerinin büyük bir kısmını kaybetmişlerdir. Bu düşüş, hem burjuvazinin güçlü saldırısı hem de reformist sendikaların kapitalist saldırıya karşı ciddi bir muhalefet yükseltmekte ve işçilerin en temel çıkarlarını savunmakta güçsüzlükleri ile açıklanabilir.

2. Az bilinçli işçilerin büyük bir kısmı kendi örgütlerini terk ederken, hem kapitalist saldırı hem de sınıf dayanışmasının sürekliliği sayesinde gözleri açılan işçi kitlelerinin bir kısmı da yeni örgütler kurmaya çalışıyor. Birçokları için sendikalar çekim merkezi olmaktan çıkmıştır, çünkü bu sendikalar kapitalist saldırılara karşı direnmediler ve üstelik birçok durumda direnmeyi ve zaten kazanılmış olan mevzileri savunmayı dahi istemediler. Reformizmin kısırlığı pratikte apaçık hale gelmiştir.

3. Tüm ülkelerde sendikal hareket bir iç istikrarsızlığa tanık oluyor. Oldukça fazla sayıda işçi grubu sendikalardan sürekli olarak koparken, reformistler, "sermayeyi emeğin çıkarı için kullanmak" gerekçesiyle sınıf işbirliği politikalarını gayretle sürdürüyorlar. Oysa gerçekte sermaye, kitlelerin yaşam standartlarını düşürmek için reformist örgütleri kullanarak, her zaman onları kendi çıkarlarına hizmet eder hale getirmiştir....

II. Amsterdam'ın Devrimci Sendikalara Saldırısı

4. Reformist önderler burjuvazinin baskılarına her hususta boyun eğerken, saldırılarını devrimci işçilere yöneltmeye başladılar. Sermayeye karşı direniş örgütlemekteki isteksizliklerinin işçi kitleleri içinde çok kuvvetli kin duyguları doğurduğunu gördükleri ve devrimci unsurların örgütlerini temizlemeyi akıllarına koydukları için, ellerindeki tüm araçlarla devrimci azınlıkları parçalamak ve demoralize etmek ve burjuvazinin sallanan egemenliğinin pekiştirilmesine yardım etmek amacıyla devrimci sendikal harekete karşı sistematik bir saldırı başlattılar.

5. Otoritelerini devam ettirebilmek için Amsterdam önderleri, sadece tek tek bireyleri veya grupları değil, tüm örgütleri ihraç etmekte hiç duraksamadılar. Onlar, ne

Komintern'in Üçüncü Kongresinde Kabul Edilen

"Komünist Enternasyonal ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalı Üzerine Tezler"den Parçalar

12 Temmuz 1921

I

Burjuvazi, işçi sınıfını sadece açık baskı aracılığı ile değil, aynı zamanda en kurnaz sahtekârlıklarla kölelik altında tutmaktadır. Okullar, kilise, parlamento, sanat, edebiyat, basın; bunların hepsi burjuvazinin elinde, çalışan kitleleri kandırmanın, burjuva fikirleri proletarya içinde yaymanın güçlü araçları haline gelmişlerdir.

Egemen sınıfın çalışan kitlelere aşulamakta başarılı olduğu burjuva fikirlerden biri de, sendikaların tarafsız, apolitik, partisiz karakterde oldukları fikridir.

Son on yıllarda ve özellikle de emperyalist savaşın bitiminden bu yana, Avrupa ve Amerika'da sendikalar proletaryanın en geniş örgütleri haline geldiler, bazı ülkelerde de tüm işçi sınıfını kucakladılar. Burjuvazi, kapitalist sistemin yakın geleceğinin, sendikaların kendilerini burjuva etkilerden özgür kılabilme derecesine bağlı olduğunun gayet iyi farkındadır. Bu nedenle tüm dünya burjuvazisinin ve onların yardımcıları olan sosyal-demokratların gayretli çabaları, sendikaları her ne pahasına olursa olsun burjuva-sosyal-demokrat fikirlerin solgunluğu içinde tutmaya yöneliktir.

Burjuvazi, işçi sendikalarına burjuva partileri desteklemeleri için açıkça yalvaramaz. Bu yüzden de, hiçbir partiyi desteklememeleri için yalvarır; amacı sendikaların komünizmin partisine destek vermelerini engellemektir.

Sendikaların tarafsızlığı, apolitikliği fikrinin arkasında uzun bir tarih yatar.... Ancak sendikalar hiçbir zaman tarafsız olmadılar ve olamazlardı. Sendikaların tarafsızlığı işçi sınıfına zarar vermekle kalmaz; uygulamaya koyulamaz da. Emekle sermaye arasındaki mücadelede hiçbir işçi örgütü tarafsız kalamaz. Sonuç olarak sendikalar, burjuva partileri ile proletarya partisi arasında tarafsız bir tutumu koruyamazlar. Burjuvazinin önderleri bunu gayet iyi anlamaktadırlar. Ancak burjuvazi için kitlelerin öteki dünyaya inanması nasıl bir zorunluluksa; kitlelerin, sendikaların, işçilerin komünist partisi karşısında tarafsız ve apolitik olmalarının mümkün olduğuna inanmaları da aynı şekilde bir zorunluluktur. Egemenliklerini sürdürebilmek ve işçilerden aşırı kârlar çıkartabilmek için burjuvazi sadece papazlara, polislere, orduya ve polis ajanlarına değil, aynı zamanda sendikaların tarafsızlığını ve politik sava-

şım içinde yer almamayı vaaz eden sendika bürokratlarına ve “işçi önderlerine” de ihtiyaç duymaktadır.

Emperyalist savaş öncesinde dahi tarafsızlık politikasının yanlışlığı, Avrupa ve Amerika'nın ileri işçileri için gitgide daha açık bir hale gelmekteydi. Sınıf çelişkileri keskinleştikçe yanlışlığı daha da aşikâr hale geldi. Emperyalist katliam başladığında, sendikaların eski önderleri tarafsızlık maskelerini bırakmaya ve açıkça “kendi” burjuvazilerinin tarafına geçmeye zorlandılar...

Şimdi emperyalist savaş sona erdi ve aynı sosyal-demokratlar ve sendikalist sendika önderleri tekrar apolitik tarafsızlık maskelerini takmaya çalışıyorlar. Savaşın zorunlulukları sona erdi ve burjuvazinin bu ajanları, kendilerini yeni duruma uyarlamak ve işçileri devrim yolundan yalnızca burjuvazinin yararına olan bir başka yola saptırmak için can atıyorlar.

Ekonomi ve politika, her zaman birbirine ayrılmaz bağlarla bağlıdır. Bu ikisi arasındaki bağlantı şimdiki gibi dönemlerde özellikle güçlüdür.... Milyonlarca işsiz açlığa ve yoksulluğa karşı savaşının gündemde olduğu, proletaryanın konut yetersizliği sorununu hafifletebilmek için burjuvazinin evlerine el koyulmasının pratik bir sorun olarak ortaya konulmasının gerektiği, daha geniş işçi kitlelerinin kendi öz deneyimleri tarafından proletaryanın silahlanması sorununu ele almaya zorlandığı, işçilerin birbiri ardına pek çok ülkede fabrikaları işgal ettiği bir sırada, sendikaların politik mücadeleye müdahale etmemelerini ve tüm partiler önünde tarafsız kalmalarını savunmak, gerçekte burjuvazinin hizmetine girmek anlamına gelir.

Tüm isim farklılıklarına rağmen Avrupa ve Amerika'daki tüm politik partiler özde üç grupta toplanabilir: 1) burjuva partiler; 2) küçük-burjuva partiler (esasen sosyal-demokratlar); 3) proletaryanın partisi. Kendilerinin apolitik ve bu üç grup arasında tarafsız olduğunu ilân eden sendikalar, gerçekte küçük-burjuva ve burjuva partileri desteklemektedirler.

II

Amsterdam Uluslararası Sendikalar Federasyonu (USF), İkinci ve İkiüçüncü Enternasyonallerin içinde buluştukları ve el ele verdikleri bir örgüttür. Tüm uluslararası burjuvazi bu örgüte güvenle bakmaktadır. USF'nin temel fikri sendikaların tarafsızlığıdır. Burjuvazinin ve onun uşaklarının, sosyal-demokratların ve sağ-kanat sendikalistlerin, Batı Avrupa ve Amerika'nın geniş işçi kitlelerini bu slogan arkasında toplamaya can atmaları rastlantı değildir.... Tarafsızlık bayrağı altında burjuvazinin talimatlarına riayet eden Amsterdam Enternasyonali, en pis ve en zor görevleri gerçekleştirmektedir.

Bu dönemde USF, uluslararası sermayenin başlıca dayanağıdır. Her kim apolitik, tarafsız sendikacılık yanlış fikriyle savaşmanın zorunluluğunu kavrayamıyorsa, kapitalizmin bu kalesine karşı başarıyla savaşamayacaktır. Uluslararası Amsterdam sarı sendikasına karşı uygun mücadele yöntemlerinin seçilmesi, her şeyden önce ve en çok, tek tek her ülkedeki sendikalar ile parti arasındaki karşılıklı ilişkilerin açık ve net bir şekilde tanımlanmasını gerektirmektedir.

III

değerin önemsiz bir kısmının işçilere geri verilmesi fikri propaganda edilmektedir. İşçileri demoralize etmeye hizmet eden bu slogan, şiddetli ve acımasız bir eleştiriye tâbi tutulmalıdır. (Devrimci sendikaların sloganı, kâra ortaklık değil “kapitalist kârı yok etmek”tir.)

16. [İşçi sınıfının mücadele gücünü felce uğratmak ya da kırmak için burjuva devletler, hayati önemdeki sanayileri koruma bahanesiyle, tek tek işletmeleri ya da büyük sanayi dallarını geçici olarak militarize etme yoluna başvurmuşlardır. Ekonomik sarsıntıları sözümona mümkün olduğunca önlemek için, sermayeyi koruma amacıyla zorunlu hakem mahkemelerini ya da uzlaştırma komisyonlarını uygulamaya soktular. Savaşın yükünü tamamen çalışanların omzuna yıkmak için, sermayenin çıkarları doğrultusunda, işverenin vergi toplayıcısı rolünü oynadığı, vergilerin doğrudan ücretlerden kesilmesi de uygulamaya kondu. Yalnızca kapitalist sınıfa hizmet eden bu devlet tedbirlerine karşı, devrimci sendikalar amansız bir mücadele başlatmalıdır.]

17. [Çalışma koşullarını iyileştirme, yaşam seviyesini yükseltme ve işçi denetimi için mücadele ederken, bu sorunların kapitalist ilişkiler altında çözümünün olanaksız olduğu daima göz önünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle devrimci sendikalar, egemen sınıflardan adım adım imtiyazlar elde ederek, onları sosyalist yasaları uygulamaya zorlamalı, toplumsal sorunun ancak kapitalizmin yok edilmesi ve yerine proletarya diktatörlüğünün geçirilmesiyle çözülebileceğini işçi kitlelere tam bir berraklıkla açıklamalıdır. Bu bakış açısından hareketle, işçilerin hiçbir kısmi eylemi, hiçbir kısmi grevi, ne kadar önemsiz de olsa hiçbir çatışması iz bırakmadan geçip gitmemelidir. Devrimci sendikalar bu çatışmaları genelleştirmeli ve işçi kitleleri toplumsal devrimin ve proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu ve kaçınılmazlığı bilincine getirmelidir.]

18. Her ekonomik mücadele aynı zamanda bir politik mücadeledir, yani genel bir sınıf mücadelesidir. ... İşçilerin sınıf mücadelesini bağımsız iki parçaya bölme teorisi ve pratiği, özellikle devrimin mevcut aşamasında aşırı zararlıdır. Her eylem güçlerin olanca yoğunlaşmasını, işçi sınıfının olanca devrimci enerjisinin sarf edilmesini gerektirir.... Eylem birliği ve komünist partiyle sendikaların organik ittifakı, kapitalizme karşı mücadelede başarı için temel zorunluluklardır.

8. [Ekonomik mücadele, savaş öncesindeki göre ücretleri yükseltme ve çalışma koşullarını iyileştirme sloganı altında yürütülür. Çalışma koşullarını savaş öncesindeki düzeye gerileten tüm çabalar, kararlı ve devrimci bir şekilde geri püskürtülmelidir. Savaş işçi sınıfının güçten düşmesine yol açtı; buna karşı durabilmenin önkoşulu, çalışma koşullarının iyileştirilmesidir.] Kapitalistlerin yabancı ülkelerle rekabet hakkındaki argümanlarına hiçbir koşulda itibar edilmemelidir. Devrimci sendikalar, ücretler ve çalışma şartları gibi sorunları, farklı ülkelerin soyguncuları arasındaki rekabet noktasından değil, işgücünün idamesi ve korunması noktasından ele almalıdırlar.

9. Eğer ülkede bir ekonomik kriz varsa ve kapitalistler ücretler üzerinde baskı taktikleri kullanıyorsa, devrimci sendikaların görevi, çeşitli sanayi dallarında ücretlerin birbiri ardına düşürülmesini engellemektir; yani sendikalar birçok gruba bölünmelerine izin vermemelidirler. En önemli sanayi kollarındaki işçiler –madenciler, demir yolu işçileri, elektrikçiler vs.– baştan itibaren mücadeleye çekilmelidir....

10. Sendikalar, sanayinin özel bir dalını kucaklayan uluslararası çapta genel grevler hazırlamayı ve örgütlemeyi pratik görevlerinden biri haline getirmelidirler ... ve ne türden olursa olsun uluslararası ölçekte bir saldırının, ancak sarı Amsterdam sendikası ile hiçbir ortak yanı bulunmayan, gerçekten devrimci uluslararası sendikalar kurulduğunda mümkün olabileceği gerçeği bir an için dahi gözden kaçırılmamalıdır.

11. ... Toplusözleşme ateşkesten başka bir şey değildir. İşverenler toplusözleşmeleri ele geçirdikleri ilk fırsatta daima ihlâl edeceklerdir. Toplusözleşmelere karşı takımlan bağnazca tutumlar, işçi sınıfının önderlerinin burjuva ideolojisi ile ne kadar derinden etkilendiğini göstermektedir. Devrimci sendikalar toplusözleşmeleri reddetmemelidirler, ancak onların sadece görece bir değeri olduğunun farkında olmalı ve işçi sınıfının yararına olduğu durumlarda sözleşmeyi bozmanın yollarını daima açıkça göz önünde bulundurmalıdırlar.

12. ... Önemli her grev işçiler tarafından ön hazırlığı iyi yapılmış olmakla kalmamalı; grev patlak verdiğinde grev kırıcılarına karşı savaşılabilecek ve burjuva hükümet tarafından teşvik edilen beyaz-muhafızların provokasyonlarına göğüs gerecek özel kadrolar oluşturulmalıdır. İtalyan faşistleri, Almanya’da teknik acil yardım kuvvetleri, İngiltere ve Fransa’da eski subaylardan ve astsubaylardan oluşturulmuş beyaz-muhafız örgütleri; tüm bu örgütlerin amacı, yalnızca grev kırıcılar gibi davranarak değil, aynı zamanda işçi önderlerinin maddi yıkımına ve katledilmelerine de yol açarak, her işçi eylemini örgütsüzleştirmek ve kırmaktır. [Bu koşullar altında özel grev ve öz savunma güçlerini örgütlemek hayati önem taşır.]

13. Bu yeni oluşturulmuş mücadele örgütleri, işverenin ve grev kırıcıların saldırılarına göğüs germekle kalmamalı, aynı zamanda işçilerin grevde olduğu fabrikalara ve bu fabrikalardan dışarı malzeme sevkiyatının engellenmesinin inisiyatifini üzerlerine almalıdır. [Burada nakliye işçilerine çok özel, tayin edici bir rol düşmektedir; bunlar tüm yerel işçilerin ortak desteğiyle, metaların giriş ve çıkışını durdurmalıdırlar.]

14. İşçi sınıfının yakın gelecekteki tüm sınıai mücadelesi şu parti sloganı çevresinde odaklanmalıdır: “Üretimde işçi denetimi”. Ve bu denetim, hükümet ve egemen sınıflar kendi sahte denetim araçlarını yaratmadan önce kurulmuş olmalıdır....

15. [İşçilerin dikkatini doğrudan görevlerinden saptırmak ve onlarda küçük-burjuva eğilimler uyandırmak için, işçilerin kâra ortak edilmesi, yani yarattıkları artı-

Komünist parti, proletaryanın öncüsü, proletaryanın kapitalist boyunduruktan nasıl kurtulacağını kavramış ve bu nedenle komünist programı bilinçli olarak kabul eden kesimidir.

Sendikalar, verili sanayi dalındaki tüm işçileri, sadece bilinçli komünist işçileri değil, aynı zamanda günlük yaşamlarının derslerinden öğrendikçe komünizme yavaş yavaş yaklaşan proletaryanın orta ve hatta en geri tabakasını da kapsamayı hedefleyen proleter kitle örgütleridir. Proletaryanın iktidarın zapt edilmesi mücadelesini önceleyen dönemde, bizzat bu mücadele döneminde ve iktidarın ele geçirilmesinden sonraki dönemde, sendikaların rolü, birçok bakımdan çeşitlilik göstermektedir. Ancak sendikalar her zaman için daha büyük kitlelere ulaşan, partiden daha geniş ve evrensel örgütlerdir; partiyle karşılaştırıldığında, bir dereceye kadar merkeze nazaran çevre rolünü oynarlar.... Mücadelenin her üç safhasında da sendikalar, proleter mücadelenin tüm aşamalarındaki önderi olan proletaryanın öncüsünü, komünist partiyi desteklemelidirler. Bu hedefe ulaşmak için komünistler ve komünistlere sempati duyan unsurlar, sendikalar içinde komünist hücreler örgütlemelidirler; bu hücreler her bakımdan bir bütün olarak komünist partiye bağlı olacaktır.... Komünistler, kurtuluşun eski sendikaları terk ederek ve örgütsüz kalarak değil, ancak sendikaları devrimcileştirerek, reformizm ruhundan ve kalles reformist önderlerden kurtararak ve sendikaları devrimci proletaryanın gerçek dayanağı haline dönüştürebileceğini proleterlere açıklamalıdırlar.

IV

Önümüzdeki dönemde komünistlerin başlıca görevi, tüm sendikalarda işçilerin çoğunluğunu kazanmak için, sendikalardaki mevcut gerici ruh halinin cesaretlerini kırmasına izin vermemek için, tüm karşı koymalara rağmen günlük mücadelelere en aktif katılımla sendikaları komünizme kazanmak için, ısrarla, inatla ve enerjik olarak çalışmaktır.

Her komünist partinin gücünün en iyi ölçütü, sendikalardaki işçi kitleler üzerinde gerçekten gösterdiği etkidir. *Parti, sendikalarda, onları dar kafalı bir denetime tâbi tutmaksızın belirleyici bir etki sağlamayı öğrenmelidir.* Parti otoritesine bağlı olan aslında sendika değil sendika hücreleridir. Parti, ancak hücrelerin sendikalar içindeki sabırlı, adanmış ve zekice çalışmaları aracılığıyla, bir bütün olarak sendikaların kolayca ve memnuniyetle parti tavsiyelerini izlediği bir durumu oluşturabilir...

V

Bu düşünceler bir yanda Komünist Enternasyonal, diğer yanda Kızıl Sendikalar Enternasyonal (KSE) arasında oluşturulacak ilişkileri belirlemektedir.

Komünist Enternasyonal’in misyonu, sadece kelimenin dar anlamıyla proletaryanın politik mücadelesini yürütmek değil, her ne biçime bürünmüş olursa olsun bütünsel kurtuluş mücadelesini yürütmektir. Komünist Enternasyonal, farklı komünist partilerin merkez komitelerinin yalnızca aritmetik bir toplamı olamaz. O, bütünüyle politik örgütlerin olduğu kadar, sendikalar, kooperatifler, sovyetler ve kültürel örgütler gibi tüm proleter örgütlerin çalışmasını da esinlendirmeli ve koordine etmelidir.

Sarı Enternasyonal'in tersine, KSE, apolitik ve tarafsız bir duruş noktasını kabul edemez. İkinci ve İkibuçukuncu ile Üçüncü Enternasyonal arasında tarafsız kalmak isteyen bir örgüt, kaçınılmaz olarak burjuvazinin elinde bir kukla olacaktır. Kızıl Sendikalar Enternasyonal'i'nin programı ... gerçekte, yalnızca komünist partiler, yalnızca Komünist Enternasyonal tarafından savunulacaktır. Başka bir nedenden değilse bile bu nedenden ötürü, kızıl sendikalar eğer her ülkedeki sendikal hareketi gerçekten devrimcileştirirlerse, eğer sendikalara düşen devrimci görevleri çok sıkı bir tarzda gerçekleştirmek istiyorlarsa, söz konusu ülkenin komünist partisi ile el ele, en sıkı irtibat içinde çalışmak mecburiyetinde olacaktır ve Kızıl Sendikalar Enternasyonal'i kendi çalışmasını her aşamada Komünist Enternasyonal ile uyumlu hale getirmek zorunda kalacaktır.

Nesnel olarak, Fransa, İspanya, İtalya ve diğer ülkelerdeki bazı samimi devrimci sendikacılara bulaşan tarafsızlık, "bağımsızlık", apolitik türden bir taraf olmayış lehine önyargılar, burjuva fikirlerle duyulan hayranlıktan başka bir şey değildir. Kızıl sendikalar, bağımsızlık ve tarafsızlık gibi burjuva fikirleri öncelikle ve tamamen reddetmedikleri sürece, sarı Amsterdam'ı ve bu nedenle kapitalizmi bozguna uğratamazlar. Güçlerden tasarruf edilmesi ve darbenin merkezleştirilmesi açısından ideal olan, politik partilerin yanı sıra işçi sınıfı örgütlerinin tüm diğer biçimlerini de kucaklayan tek bir Enternasyonal'dir; ve şüphesiz gelecek, bu tip bir örgütündür. Ancak mevcut geçiş döneminde farklı ülkelerdeki sendikal örgütlerin çok çeşitli oluşu nedeniyle, Komünist Enternasyonal'in platformunun yanı sıra başında ve genel olarak ona bağlı kalan ayrı bir uluslararası kızıl sendikalar birliğini yaratmak gereklidir, üstelik onlar Komünist Enternasyonal'in yapabileceğinden çok daha serbest olarak üye kabul edebilirler....

Komünist Enternasyonal'e göre, kızıl sendikaların kuruluş kongresinin kabul etmesi gereken eylem programı yaklaşık olarak aşağıdaki gibi olmalıdır:

EYLEM PROGRAMI

1. Şiddetli ekonomik kriz, ... burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırgan politikası, ... ve modası geçmiş yöntemleriyle sendikaların çaresizliği, tüm ülkelerin devrimci sendikalarını yeni görevlerle karşı karşıya bırakmaktadır. Kapitalizm çürüme içinde iken, ekonomik mücadelenin yeni yöntemleri gereklidir; kapitalist saldırıları geri püskürtmek ve eski mevziler pekiştirildiğinde saldırıya geçmek için, sendikalar cephesinde saldırgan bir politika gerekmektedir.

2. Sendika taktiklerinin temeli, devrimci kitlelerin ve onların örgütlerinin sermaye karşısındaki doğrudan eylemdir. İşçilerin tüm başarıları, doğrudan eylem ve kitlelerin devrimci baskı uygulamasıyla doğru orantılıdır. Doğrudan eylem, boykotları, grevleri, sokak eylemlerini, gösterileri, fabrika işgallerini, ürünlerin fabrikalardan sevkiyatına zorla karşı koymayı, silahlı ayaklanmayı ve işçi sınıfını sosyalizm mücadelesi için birleştirmek üzere tasarlanan diğer devrimci eylemleri içeren, işçilerin işveren ve devlet üzerindeki her çeşit doğrudan baskı uygulamasını kapsar. Bu nedenle doğrudan eylem, bir eğitim ve çalışan kitleleri toplumsal devrim ve proletarya diktatörlüğü için mücadeleye hazırlama aracı haline getirmek, devrimci sendikaların görevidir.

3. [Mücadelenin son yılları, sendikal örgütlerin tüm zayıflığını özellikle açık bir biçimde göstermiştir.]¹ Tek bir işletmedeki işçilerin birçok sendikaya bölünmüş olması gerçeği, onları mücadelede zayıf düşürmektedir. [Mücadelenin zayıflamaması için çıkış noktası, sendikaların, saf sendikal örgütlenmeden, üretim dallarına göre örgütlenmeye geçmeleri olmalıdır. Örgütsel inşa alanında slogan "bir işletmede bir sendika" olmalıdır.] İlgili sendikaların tek bir sendika içinde birleşmeleri devrimci araçlarla zorlanmalıdır; sorun öncelikle fabrikalardaki sendika üyeleri arasında ve sonrasında bölgesel ve yerel düzeyde ve son olarak da sendikaların ülke çapındaki kongrelerinde ortaya konmalıdır.

4. Her fabrika ve işletme devrimci bir kale haline gelmelidir. Sıradan sendika üyeleri arasındaki eski ilişki biçimlerinin (mali sekreter, başkan, delegeler ve diğerleri) yerine fabrika komiteleri geçirilmelidir. Fabrika komiteleri, hangi politik görüşe sahip olduklarına bakılmaksızın tüm işçiler tarafından seçilmelidir. KSE taraftarlarının görevi, söz konusu işletmedeki tüm işçileri kendilerini temsil edecek aygıtın seçimlerine katılmaya ikna etmektir. Fabrika komitesi seçimlerini aynı düşüncedeki yoldaşların toplantıları haline getirmeye, yalnız bir partinin çizgisini hakim kılmaya ve böylece de geniş partisiz kitleleri seçimlerden dışlamaya dönük her türlü girişim, kesin bir biçimde mahkûm edilmelidir. Bu onu bir hücre haline getirir, fabrika komitesi değil. İşçilerin devrimci kesimleri, genel toplantı ve seçtikleri fabrika komitesi üzerindeki etkilerini, hücreleri aracılığıyla, eylem komiteleri aracılığıyla ve son olarak da tek tek her üye aracılığıyla uygulamalıdır.

5. Fabrika komitesine yöneltilecek ilk talep, işsizlik sonucunda işten çıkarılan işçilere fabrika kasasından yardım yapılmasıdır. Fabrikanın, sonuçlarına katlanmadan işçileri sokağa atmasına hiçbir durumda izin verilmemelidir. İşveren işten çıkarılanlara tam maaşlarını ödemek zorunda bırakılmalıdır. İşsizlik sorununun kapitalist düzenin çerçevesi içinde çözülemeyeceğini ve işsizliğin en iyi panzehirinin toplumsal devrim ve proletarya diktatörlüğü olduğunu açıklayarak, öncelikli olarak işsizleri değil, fabrikada iş başında olanları örgütleyeceğimiz platform budur.

6. Ücretleri düşürmek, çalışma saatlerini uzatmak ve toplu sözleşmeleri iptal etmek için burjuvazinin bugün elinde bulundurduğu araçlar arasında en önemlileri, işyerlerini kapatma ve kısa süreli çalıştırmadır.... Bu yüzden işçiler fabrikaların kapatılmasına karşı savaşmalı ve böylesi bir eylemin nedenleri için soruşturma talep etmelidirler. Bu amaçla, hammaddeleri, yakıtı, siparişleri vs. denetleyecek, üretim için gerçekten gerekli hammadde mevcudunu gözden geçirecek ve bankalarda istiflenmiş para rezervlerini kontrol edecek özel denetim komisyonları kurulmalıdır. Ticari gizliliğe son vermeyi işçiler açısından acil bir görev olarak gündeme getirmek için, özel olarak seçilmiş denetim komisyonları, söz konusu firmayla diğer firmalar arasındaki mali ilişkileri iyice soruşturmalıdır.

7. Fabrikaların seri halde kapatılmasına, ücret kesintilerine ve daha kötü koşullara karşı mücadele yöntemlerinden biri de, işverenin isteğinin aksine üretimi devam ettiren işçiler tarafından fabrikaların işgal edilmesidir. Metalara aşırı talebin hüküm sürdüğü koşullarda, üretimin sürdürülmesi özellikle önem kazanmaktadır ve bu nedenle işçiler fabrikaların kasıtlı olarak kapatılmasına müsaade etmemelidirler....

1 [] içindeki kısımlar, *Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal*, cilt 1, Almanca baskı'dan çevrilmiştir.